— Ai căzut iarăși pe gînduri? o întrebă ducesa, înfigîndu-și din nou bărbia ascuțită în umărul fetiței.

— Am dreptul să gîndesc, răspunse Alice aspru, căci începea să-și cam piardă răbdarea.

— Tot atît cît au și porcii să zboare și mo...

În acest moment, spre marea mirare a Alicei, glasul ducesei se stinse chiar în mijlocul cuvîntului ei favorit „morala", în timp ce brațul pe care îl ținea trecut pe sub brațul Alicei, începu să tremure. Alice ridică ochii și văzu că regina stătea în fața lor, cu brațele încrucișate și întunecată ca cerul pe timp de furtună.

— Frumoasă vreme, Măria ta! începu ducesa cu glas scăzut și umil.

— Îți pun în vedere în mod cinstit — urlă regina, bătînd din picior — ori tu, ori capul tău, unul din voi trebuie să zboare, și asta cît ai clipi! Alege!

Ducesa alese și se făcu nevăzută într-o clipă.

— Haide să ne vedem de joc, spuse regina către Alice.

Fetița era mult prea înspăimîntată ca să mai poată scoate o vorbă și se luă încet după regină, spre terenul de crochet.

Ceilalți musafiri profitaseră de absența reginei și se așezaseră la umbră să se odihnească; dar de cum o zăriră, se grăbiră să se întoarcă la joc. Regina nu le spuse altceva decît că o întîrziere de un singur minut ar putea să-i coste viața.

Tot timpul cît ținu jocul, regina nu încetă să se certe cu jucătorii și să urle:

— Tăiați-i capul ăsteia! Tăiați-i capul ăstuia!

Cei condamnați erau duși la închisoare de către soldații nevoiți să părăsească în acest scop poziția lor în formă de arc. După jumătate de oră nu mai rămăsese nici un soldat pe teren,

ar toți jucătorii, afară de rege, de regină și de Alice, se aflau închisoare, condamnați la moarte.

Atunci regina, care abia își trăgea sufletul de mult ce țipase, părăsi terenul și o întrebă pe Alice: